

Ja se javljam uza sve to. S užitkom da se ipak mogu javiti. Radostan da mogu otkriti sebe, svoj mir i nemir, makar uvjeren da mi to ne uspijeva. Nije mi stalo ovog časa ni do prepada, ni do profanacije, ni do nekog zajedljivog užitka, ni do »klimoglava«, ni do šešira (šeširi u meni uvijek stvaraju predodžbu dvoiličnih i jako umišljenih i uokvirenih), jedino da se ispovjedim, da se povjerim, da otkrijem svoj veliki san što me nosi prostora, san o ružinu pupoljku... Ali hvata me jeza, vrtoglavica. Zar ruža nije bila iznenađena svojim buđenjem? Zar nije bila prevarena svojim bdjenjem?

Nadamo se (možda samo sanjamo. Ali ne zaboravimo da je i to jedan od znakova života) da će naše buđenje ipak izdržati i zadržati pogled Onoga koji nas čeka da mu se javimo...

ANĐELO BEGONJA

SIGNAL U PRISTANIŠTU

I

I jutros je isplovio brod. (U zagrada svakako treba staviti, da je on najprije doplovio. Iz jedne izvjesne luke. U jedno izvjesno vrijeme. A sada je isplovio iz našega pristaništa).

Slušaj, to je signal kad se odvezuje »cima«. Zadnji putnik uskače bezglavo preko skale...

Iza krme nad tamnom brazdom sklapaju se dva vala...

U točno određeni sat, šest i po, on cpet kreće na putovanje.

Brodi prema određenoj luci. Točno određenoj luci. U točno određeni sat. Iz našeg pristaništa. Malene luke brodi. Sa sobom nosi ljude. Najobičniji teret... Luksuzne torbe putne. Po zadnjoj modi odijela skupa. Jeftini smijeh koji odaje prostore prazne.

II

Za sve njih i za sve nas... koji su putovali i otputovali, i koji putujemo molim te, Gospodine.

Mi krećemo iz naših pristaništa. Svakako stavljamo bilješku: Ti si prvo odakle isplovismo. I sada na polasku iz ove vremenske, male otočke luke daj nam dosta snage da se ne vraćamo natrag. Bez obzira na struje i brodove. Oni nose leševe. U nama život buktli. U naponu je snage. I mi bismo ga htjeli zadržati. Htjeli bismo doseći njegovu puninu.

Rijeka jednog dana daj da sretne More.

Mi smo još uvijek na polasku. U luci. Vijugamo kroz klance i gudure.

Često se meandri stvaraju. Veliko je iskušenje za nas naš vlastiti tok. Vlastiti, iako uvjereni da mora paralelno teći s Tvojim. I tako naše vlastito SVOJE postaje naše vlastito TUĐE. A to je nesigurnost u luci. Slaba zaštita u naletu oluje. Pomozi nam prispjeti u luku koja ima lukobrane. Ona neka bude zauvijek naše PRISTANIŠTE.

ANĐELO BEGONJA